

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. Mgr. Vadimem Rybářem, advokátem, se sídlem Na Hradbách 9/118, Ostrava - Moravská Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2009, č. j. 16 Cad 28/2009 – 52,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2009, č. j. 16 Cad 28/2009 – 52, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2008, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a § 39 odst. 1 písm. a) téhož zákona. V odůvodnění žalovaná s odkazem na znění posledně citovaného ustanovení uvedla, že na základě žádosti uplatněné dne 10. 12. 1998 byl posouzen zdravotní stav žalobce. Podle posudku Pražské správy sociálního zabezpečení pro Prahu 1 (dále též „PSSZ Praha 1“) ze dne 28. 7. 1999 žalobce není plně invalidní, nýbrž jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. O nároku na částečný invalidní důchod žalobce bylo vydáno rozhodnutí ze dne 17. 9. 1999. Žalovaná uzavřela, že rozhodnutím byl realizován rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2008, č. j. 16 Cad 20/2008 – 41.

Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou ze dne 27. 1. 2009, ve které navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení a současně jí uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení. V žalobě nejprve poukázal na dosavadní řízení, v němž rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2007, č. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2008, č. j. 16 Cad 20/2008 – 41. Uvedl, že nyní napadené rozhodnutí žalované bylo zatíženo zjevnými podstatnými vadami, při jeho vydání navíc nebyly respektovány závazné pokyny zrušujícího rozsudku ze dne 4. 6. 2008. Žalobce zejména napadal skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno na základě bezmála před deseti lety vyhotoveného posudku PSSZ Praha 1, ačkoliv žalovaná měla k dispozici posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava (dále též „OSSZ Ostrava“) ze dne 24. 7. 2007 a mimoto jí soudem bylo uloženo opětovně posoudit zdravotní stav žalobce. Dále namítal, že jeho zdravotní stav byl posouzen zcela nesprávně, když zdravotní postižení jeho zad a páteře objektivně způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti překračující 66 %. Mimo odkazu na posudkový spis svá tvrzení doložil lékařskými zprávami ošetřujících lékařů ve Spolkové republice Německo a navrhl, aby si soud vyžádal zpracování posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni (dále též „PK MPSV Plzeň“).

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 23. 9. 2009, č. j. 16 Cad 28/2009 – 52, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění nejprve důkladně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a spisovou dokumentaci. Uvedl, že na základě žádosti ze dne 10. 12. 1998 byl rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 1999, č. X, žalobci přiznán částečný invalidní důchod od 1. 1. 1996 ve výši 2258 Kč (po posledním navýšení od ledna 2007 ve výši 4581 Kč). Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2000, č. j. 27 Ca 269/99 – 14, bylo rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 1999 potvrzeno, přičemž městský soud v tomto rozsudku konstatoval, že ačkoliv žalobce byl uznán částečně invalidním od 24. 11. 1993, ve smyslu § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, neměl jako občan bez trvalého pobytu na území České republiky na dávky a služby sociálního zabezpečení nárok, a to až do 31. 12. 1995, když od 1. 1. 1996 vstoupil v účinnost zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a teprve na jeho základě získal žalobce nárok na částečný invalidní důchod. Mimo to žalobce v rozhodném období od 24. 11. 1983 do 23. 11. 1993 nezískal žádnou dobu pojištění, a nebylo proto možné uznat jej částečně invalidním již od 3. 6. 1992, jak žalobce požadoval. Po vydání potvrzujícího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2000 žalobce podal dne 8. 9. 2000 novou žádost o plný invalidní důchod.

Krajský soud v odůvodnění dále konstatoval, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2001, č. j. 26 Ca 129/2001 – 18, bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2001, č. X, které bylo vydáno s odkazem na posudek PSSZ Praha 1 ze dne 16. 5. 2001 a kterým byla zamítnuta (nová) žádost žalobce o plný invalidní důchod ze dne 8. 9. 2000. Rozsudek městského soudu byl k odvolání žalobce potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 5. 2002, č. j. 1 Cao 47/2002 – 29. Městský soud při vydání rozsudku ze dne 14. 11. 2001 vycházel z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze 2 (dále jen „PK MPSV Praha 2“) ze dne 31. 7. 2001, č. j. 718/01, v němž PK MPSV Praha 2 dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného

rozhodnutí byl žalobce částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, nebyl plně invalidní podle § 39 téhož zákona. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti zhodnotila podle přílohy č. 2, kapitoly XV [*Podpůrný a pohybový aparát*], oddílu F [*Dorzopatie, deformující dorzopatie a spondylopatie*], položky 2 [*Degenerativní změny na páteři a ploténkách*] písm. c) [*středně těžké postižení zpravidla více úseků páteře, recidivující silnější projevy nervového a svalového dráždění prokázané EMG, středně těžká statickodynamická insuficience*] vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění účinném ke dni vydání posudku (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“), ve výši 40 %.

Krajský soud dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2006, č. j. 16 Cad 230/2006 – 22, kterým bylo zrušeno pro vady řízení rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2006, č. X, kterým byl žalobci odňat od 1. 9. 2006 částečný invalidní důchod a které bylo vydáno na základě posudku OSSZ Ostrava ze dne 3. 4. 2006. Ohledně tohoto řízení žalovaná krajskému soudu sdělila, že v intencích právního názoru soudu, vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 10. 2006, a v návaznosti na nový posudek OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007 vydala rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007, č. X, kterým byl žalobci uvolněn částečný invalidní důchod ode dne odnětí (tj. od 1. 9. 2006), přičemž toto rozhodnutí nebylo napadeno žalobou. Rozhodnutím žalované ze dne 9. 11. 2007 mělo být současně rozhodnuto o žádosti žalobce o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004, podané prostřednictvím německého nositele pojištění (Landesversicherungsanstalt Niederbayern-Oberpfalz, nyní Deutsche Rentenversicherung Bayern Süd), se sídlem v Landshutu, Dolní Bavorsko (tiskopis E 204 D) v souladu s ustanovením čl. 41 odst. 2 nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. 1408/71 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství, ve znění účinném ke dni podání žádosti. Podle posudku OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007 žalobce není plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ale je nadále částečně invalidní podle § 44 odst. 1 téhož zákona. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl zhodnocen podle přílohy č. 2, kapitoly XV, oddílu F, položky 2 písm. d) [*s trvalým těžkým postižením funkce více úseků páteře a často recidivujícími silnějšími, dlouhotrvajícími, dráždivým organismu těžkou staticko-dynamickou insuficiencí výraznou poruchou svalového korzetu a podstatným snížením celkové výkonnosti projevy nervů a svalů prokázanými EMG*] vyhlášky č. 284/1995 Sb. ve výši 50 %.

V procesním stadiu bezprostředně předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2008 bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2008, č. j. 16 Cad 20/2008 – 41, zrušeno pro vady řízení rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2007, č. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované nebyla žalobcem namítaná nezákonnost rozhodnutí, kterou soud neshledal, nýbrž jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, když žalovaná podle soudu neuvedla, že rozhodovala o žádosti žalobce ze dne 10. 12. 1998, chybně a neúplně poukazovala na odpovídající zákonná ustanovení, jakož i podkladovou dokumentaci, zejména posudek PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999. Tím nedostála požadavkům § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl po rekapitulaci dosavadního řízení a zhodnocení provedených důkazů k závěru, že žaloba proti nyní napadenému rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2008 není důvodná. Podle soudu nebyl důvod k vyžádání žalobcem navrhovaného posudku PK MPSV Plzeň, a to z toho důvodu, že o předmětu napadeného rozhodnutí již bylo v dřívějším průběhu řízení rozhodováno, zejména rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2001, č. j. 26 Ca 129/2001 – 18, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2001 o zamítnutí žádosti žalobce o plný invalidní důchod a při jehož vydání městský soud vycházel z posudku PK MPSV Praha 2 ze dne 31. 7. 2001, vyhotoveného pro účely řízení. V předchozím řízení byl opakovaně posouzen zdravotní stav žalobce jak z hlediska částečné, tak i plné invalidity. Podle závěrů krajského soudu se pak žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí plně řídila zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2008, č. j. 16 Cad 20/2008 – 41, a to jednak v nyní napadeném rozhodnutí, při jehož vydání byla odstraněna pochybení vedoucí ke zrušení rozhodnutí předcházejícího, jednak v rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007, č. X, kterým žalovaná žalobci uvolnila částečný invalidní důchod od 1. 9. 2006. Závěrem krajský soud podotkl, že pokud se žalobce domnívá, že u něho došlo ke zhoršení zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost požádat o přiznání plného invalidního důchodu v novém správním řízení, jak ostatně již několikrát učinil.

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 9. 2009, č. j. 16 Cad 28/2009 – 52, napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 3. 11. 2009, podanou z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Namítal, že krajský soud vůbec neřešil věcnou stránku sporu, tedy proč považuje závěry správního orgánu o zdravotním stavu stěžovatele za správné. Stěžovatel podle svého názoru prokázal, že zdravotní postižení jeho zad a páteře objektivně způsobuje pokles jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti překračující 66 %. K tomu také navrhl vypracování posudku PK MPSV Plzeň. Krajský soud se ovšem těmito důkazními návrhy stěžovatele vůbec nezabýval a i přes výslovné zákonné ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), a stěžovatelem předložené lékařské zprávy vypracování posudku nezadal a spokojil se pouze se zprávou PSSZ Praha 1.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zohlednil přitom ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něhož *je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.*

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost

podat z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je důvodná.**

Stěžovatel především namítal, že se krajský soud nijak nevypořádal s meritem sporu, tedy se závěry žalované, resp. posudkových komisí o zdravotním stavu stěžovatele. Nezabýval se důkazními návrhy stěžovatele, když nepožádal o zpracování posudku PK MPSV Plzeň, nezohlednil ani předložené lékařské zprávy a překvapivě vycházel z posudku více než 10 let starého. Stěžovatel podle svého přesvědčení prokázal, že míra poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti překračuje 66 %.

Nejvyšší správní soud se nemohl touto námitkou zabývat, když dospěl k závěru, že není vázán důvody kasační stížnosti, neboť řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Je třeba zdůraznit, že předmětem správního řízení před žalovanou byla v přezkoumávané věci žádost stěžovatele o invalidní důchod, která byla podána, jak již bylo výše předesláno, prostřednictvím německého nositele pojištění dne 1. 6. 2004. Tím byl také vymezen předmět řízení před žalovanou. O této žádosti rozhodla žalovaná nejprve rozhodnutím ze dne 20. 7. 2006, č. X, tak, že žalobci odňala od 1. 9. 2006 částečný invalidní důchod na základě posudku OSSZ Ostrava ze dne 3. 4. 2006. Toto rozhodnutí bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2006, č. j. 16 Cad 230/2006 – 22, pro vady řízení zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Žalovaná poté vydala v návaznosti na nový posudek OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007 dvě nová rozhodnutí, první ze dne 5. 11. 2007, č. X, jímž zamítla stěžovatelovu žádost o plný invalidní důchod, a druhé ze dne 9. 11. 2007, téhož čísla jednacího, kterým byl žalobci uvolněn částečný invalidní důchod ode dne odnětí, přičemž naposledy uvedené rozhodnutí nebylo napadeno žalobou. Naopak žalobou napadeno bylo rozhodnutí ze dne 5. 11. 2007, kterým žalovaná zamítla žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění s odůvodněním, že podle posudku PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999 není plně invalidní, ale jen částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %. Žalovaná současně sdělila, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo vydáno rozhodnutí ze dne 17. 9. 1999. Odkaz žalované v odůvodnění citovaného rozhodnutí na posudek PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999, jakož i její konstatování, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo rozhodnuto již dne 17. 9. 1999, byl za situace, kdy předmětem řízení byla stěžovatelova žádost o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004, velmi překvapivý a nesprávný.

Na tomto místě je třeba připomenout, že důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2007, č. X, k němuž došlo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2008, č. j. 16 Cad 20/2008 – 41, byly výhradně vady řízení a z nich pramenící nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, když podle krajského soudu žalovaná neuvedla, že rozhodovala o žádosti žalobce ze dne 10. 12. 1998, chybně a neúplně poukazovala na odpovídající zákonná ustanovení, jakož i podkladovou

dokumentaci, zejména posudek PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, potud, že bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení a nesrozumitelnost, nesouhlasí však s důvody, které krajský soud k tomuto závěru vedly. Důvodem ke zrušení měl být nesprávný odkaz žalované na posudek PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999 a její konstatování, že o nároku na částečný invalidní důchod bylo již vydáno rozhodnutí ze dne 17. 9. 1999. Správně mělo být odkázáno na posudek vydaný v souvislosti se žádostí stěžovatele ze dne 1. 6. 2004, tedy posudek OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007. Rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 1999 bylo vydáno na základě zcela jiné žádosti stěžovatele o dávku, nehledě na to, že toto řízení bylo již před více než deseti lety pravomocně skončeno a že v mezidobí proběhlo ještě další řízení o požadovanou dávku, o němž bylo rozhodnuto rozhodnutím žalované ze dne 6. 6. 2001, č. X, které bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2001, č. j. 26 Ca 129/2001 – 18. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 5. 2002, č. j. 1 Cao 47/2002 – 29.

Podle závěrů krajského soudu v nyní přezkoumávaném rozsudku se žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 8. 12. 2008 plně řídila zrušujícím rozsudkem ze dne 4. 6. 2008, neboť při jeho vydání byla odstraněna pochybení vedoucí ke zrušení rozhodnutí předcházejícího, jednak v rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007, č. X, kterým žalovaná žalobci uvolnila částečný invalidní důchod od 1. 9. 2006. Nejvyšší správní soud potvrzuje, že žalovaná závazný právní názor skutečně respektovala, současně je však nucen konstatovat, že závazný právní názor krajského soudu byl chybný.

Nezbývá než konstatovat, že nyní napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni je rovněž nepřezkoumatelný, přičemž krajský soud založil jeho nepřezkoumatelnost do značné míry již předchozím zrušujícím rozsudkem ze dne 4. 6. 2008, který ovšem nebyl napaden kasační stížností, a nemohl proto být podroben přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. V uvedeném rozsudku totiž krajský soud dospěl ke zcela chybnému – výše již konstatovanému - závěru, že žalovaná zrušeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2007 rozhodovala o žádosti stěžovatele ze dne 10. 12. 1998, a v tomto duchu též zavázal žalovanou při vydání nového rozhodnutí. Ze spisové dokumentace je ovšem nepochybné, že zrušeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2007, a tedy i nyní **napadeným rozhodnutím žalovaná nerozhodovala (resp. neměla rozhodovat) o žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod ze dne 10. 12. 1998, nýbrž že rozhodovala (resp. měla rozhodovat, nebyla-li by vázána chybným právním názorem krajského soudu) o žádosti stěžovatele o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004**, podané prostřednictvím německého nositele pojištění. O této žádosti totiž do vydání napadeného rozhodnutí nebylo pravomocně rozhodnuto, když rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2006, č. X, kterým byl žalobci odňat částečný invalidní důchod, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2006, č. j. 16 Cad 230/2006 – 22, a v intencích právního názoru soudu, vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku ze dne 18. 10. 2006, a v návaznosti na nový posudek OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007 žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 9. 11. 2007, č. X, kterým byl žalobci uvolněn částečný invalidní důchod ode dne odnětí (tj. od 1. 9. 2006). Toto rozhodnutí nebylo napadeno žalobou. Naposledy uvedeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004 (tímto rozhodnutím bylo rozhodnuto výhradně o uvolnění částečného invalidního důchodu poté, co bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2006 o odnětí tohoto důchodu), ale došlo k němu již rozhodnutím žalované ze

dne 5. 11. 2007, č. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu a které bylo po zrušení krajským soudem nahrazeno nyní napadeným rozhodnutím. To bylo vydáno bezprostředně (4 dny) před rozhodnutím o uvolnění částečného invalidního důchodu. Jako základ rozhodnutí ze dne 5. 11. 2007, jakož i nyní napadeného rozhodnutí žalované pak musel logicky sloužit posudek OSSZ Ostrava ze dne 24. 7. 2007, nikoli posudek PSSZ Praha 1 ze dne 28. 7. 1999. Je zjevné, že žalovaná v rozhodnutí oba posudky zaměnila a namísto aktuálního posudku OSSZ Ostrava chybně poukázala na v té době více než osm let starý posudek PSSZ Praha 1. Své rozhodnutí tak zatížila vadou, pro kterou muselo být zrušeno. Této záměny si byl vědom i krajský soud v nyní napadeném rozhodnutí, když razantním způsobem tuto chybu žalované vytkl, o to více je ovšem překvapující, že z této záměny opomenul vyvodit odpovídající závěry. Naopak pochybení žalované ještě prohloubil svým nesprávným právním názorem, kterým byla žalovaná vázána.

Pro úplnost je třeba zopakovat, že o žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod ze dne 10. 12. 1998, bylo již dříve pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 1999, č. X, kterým byl žalobci přiznán částečný invalidní důchod od 1. 1. 1996 a které bylo později změněno rozhodnutím žalované ze dne 17. 9. 2004, č. X. Na tomto závěru je třeba setrvat i vzdor zjištění, že žalovaná současně s rozhodnutím ze dne 17. 9. 1999 o přiznání částečného invalidního důchodu nerozhodla též o zamítnutí žádosti o plný invalidní důchod. Skutečnost, že žalovaná nerozhodla výslovně o plném invalidním důchodu (přiznala pouze částečný), nemohl vést k závěru o potřebě znovu rozhodovat o žádosti stěžovatele ze dne 10. 12. 1998 ve zcela jiném (novém) řízení. Takové právní zhodnocení procesních okolností je třeba učinit též s ohledem na ustanovení § 86 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009, podle něhož *orgán rozhodující o plném invalidním důchodu nebo částečném invalidním důchodu rozhodne bez nové žádosti i o částečném invalidním důchodu nebo plném invalidním důchodu, jestliže v průběhu řízení o přiznání důchodu (§ 81 odst. 1) zjistí, že občan je částečně invalidní nebo plně invalidní*. V intencích tohoto ustanovení žalovaná při vydání rozhodnutí ze dne 17. 9. 1999 postupovala. Ostatně ani judikatura v době vydání rozhodnutí z roku 1999 nevyžadovala, aby orgán rozhodující o žádosti o plný invalidní důchod současně s přiznáním částečného invalidního důchodu zamítl žádost o dávku v části přesahující dávku přiznanou. Navíc nutno zdůraznit, že po podání opakované žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod ze dne 8. 9. 2000 žalovaná vydala rozhodnutí ze dne 6. 6. 2001 o zamítnutí žádosti stěžovatele o plný invalidní důchod s tím, že stěžovatel je i nadále částečně invalidní. Krajský soud proto pochybil, když v rozhodnutí ze dne 5. 11. 2007, jakož i v napadeném rozhodnutí žalované spatřoval rozhodnutí o žádosti stěžovatele ze dne 10. 12. 1998, a nikoliv o další žádosti stěžovatele o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek Krajského soudu v Plzni je nepřezkoumatelný pro jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Byly proto naplněny důvody pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 109 odst. 3 téhož zákona. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.* Na krajském soudu především bude, aby zrušil napadené rozhodnutí žalované ze dne 8. 12. 2008 a žalované uložil, aby v novém rozhodnutí rozhodla o žádosti stěžovatele o invalidní důchod ze dne 1. 6. 2004, s odkazem na posudek příslušné OSSZ s tím, že s ohledem na značný časový odstup od data předchozího posouzení zdravotního stavu stěžovatele (v roce 2006) bude třeba vyžádat si posouzení nové, které by rovněž zohlednilo též lékařské zprávy německých ošetřujících lékařů, zejména podrobnou lékařskou zprávu (tiskopis E 213) ze dne 16. 2. 2004, kterou vypracoval Dr. med. A. M. na žádost Zemské pojišťovny Hesensko, osvědčení ze dne 16. 3. 2007 a ze dne 21. 4. 2008, která vyhotovil Dr. med. P. M. R., odborný lékař pro ortopedii, se sídlem K. 36b, K., jakož i lékařské zprávy ze dne 21. 2. 2007, ze dne 13. 3. 2007 a ze dne 15. 2. 2008, které vyhotovil Dr. med. R. H., Společná lékařská praxe pro radiologii a léčbu zářením, se sídlem F.-E.-Straße 50, K.. V případě, že se nové rozhodnutí žalované stane předmětem soudního přezkumu, bude nezbytně nutné, aby si krajský soud ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. vyžádal posouzení zdravotního stavu ze strany PK MPSV, a to ke dni vydání napadeného rozhodnutí.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu